

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ บ้านมิ่งโมฬี สนวนผึ้ง
๒๒ - ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ บ้านมิ่งโมพี สวนผึ้ง
๒๒ - ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ และคณะวิทยากรของมูลนิธิศึกษาและ
เผยแพร่พระพุทธศาสนาได้รับเชิญจากพันธมิตรหญิงศิริลักษณ์ มิ่งโมพี เพื่อไปพักผ่อนและ
สนทนาธรรมที่บ้านมิ่งโมพี อ.สวนผึ้ง จ.ราชบุรี ระหว่างวันที่ ๒๒ - ๒๔ พฤศจิกายน
พุทธศักราช ๒๕๕๔

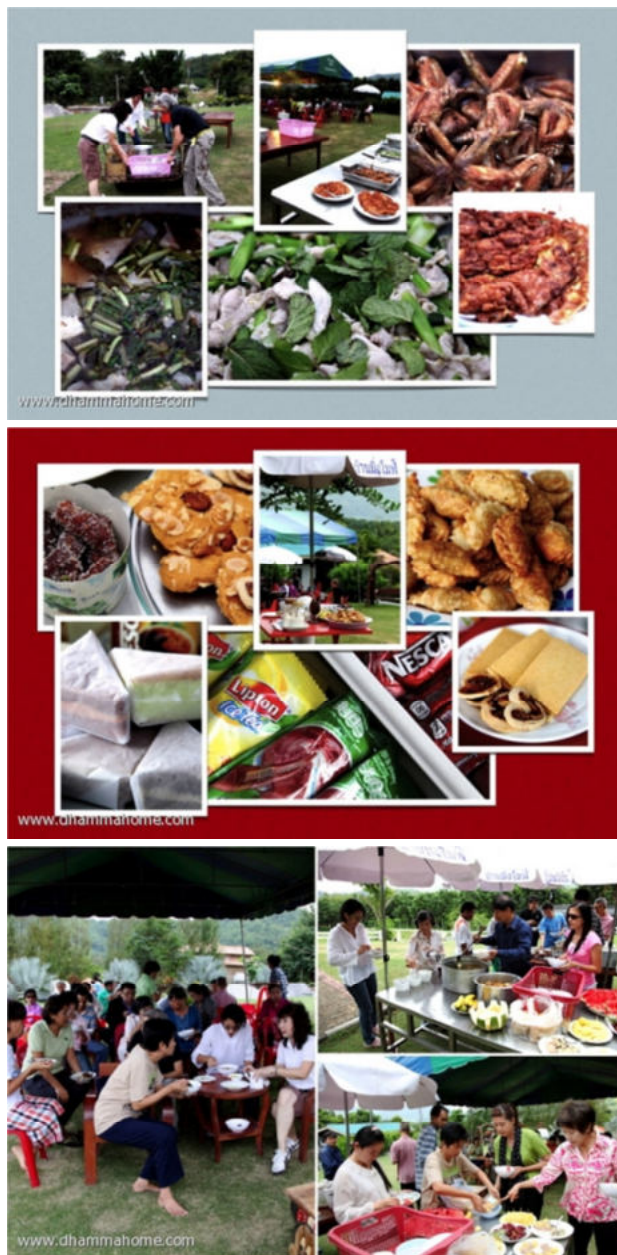
ถ้าข้าพเจ้าจำไม่ผิด ที่ดิน
ผืนนี้มีเนื้อที่ราวสี่สิบกว่าไร่ คุณแม่
ของคุณศิริลักษณ์ ได้กรุณาเล่า
ความหลังให้ฟังว่า เมื่อราวสี่สิบปี
มาแล้ว คุณพ่อของคุณศิริลักษณ์
ได้มาขออนุญาตคุณแม่ว่าอยากซื้อ
ที่ดินผืนนี้ แต่คุณแม่ไม่ยินยอม
ท่านก็พุดอ้อนวอนอยู่นาน คุณแม่ก็
เฉยเสีย จนครั้งสุดท้าย ท่านพุดว่า
"ซื้อไว้เพื่อให้ท่านอาจารย์ของเธอ
มาเดินเล่น"คุณแม่จึงยอม(หัวเราะ)
และเมื่อสองสามปีที่แล้ว คุณพ่อก็
อยากปลูกบ้านหลังนี้ จึงมาขอ
อนุญาต คุณแม่ก็ไม่ยินยอมอีก ใน
ที่สุดท่านก็ใช้ไม้ตายเดิม เพราะรู้ว่า
คุณแม่เคารพรักท่านอาจารย์มาก
คุณพ่อจึงกล่าวว่า สร้างไว้จะได้ให้
ท่านอาจารย์ท่านมาพัก และ
สนทนาธรรม คุณแม่จึงยอม ท่าน
เล่าไปยิ้มไป ด้วยความปลื้มปิติใน
กุศลเจตนาที่เกิดขึ้นของท่าน เป็น
โอกาสให้พวกเราได้มีสถานที่
สวยงาม อากาศดี เพื่อการสนทนา
ธรรมตามกาลอีกสถานที่หนึ่ง ด้วย
ผลของกุศลเจตนาของท่านโดยแท้

ความติดขัดต้องการในสิ่งต่างๆ ความอยากได้ อยากมี อยากเป็น เป็น "ปรกติ" ของปุถุชนเช่นเราๆ หาใช่ความผิดปกติได้ไม่ แต่เพราะความติดขัดนั้นได้ก่อให้เกิดประโยชน์ใหญ่และมีค่ายิ่งกว่าทรัพย์สินสมบัติใดในโลก เป็นเหตุให้ท่านและครอบครัว ได้มีโอกาสเจริญทานกุศลด้วยการให้สถานที่ให้อาหารและที่สำคัญที่สุด คือ การให้ธรรมเป็นทาน ทั้งหลายทั้งปวงนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้เลย ถ้าไม่ใช่เพราะความเข้าใจธรรมของท่านที่ได้พากเพียร อดทน พังพระธรรมจากท่านอาจารย์มานานหลายสิบปีแล้ว

เมื่อเหตุในปัจจุบันเป็นเช่นนี้ ไม่พึงต้องคิดเลยว่าผลจะเป็นเช่นไร

และเช่นเคย กระทั่งของ
ข้าพเจ้าจะขาดสิ่งที่ต้องกล่าวถึง
ไม่ได้เลยประการหนึ่งคือ อาหาร
ท่านเจ้าของบ้านได้จัดเตรียม
อาหารไว้ให้ท่านผู้เข้าร่วมฟังการ
สนทนาธรรมครั้งนี้ได้รับประทาน
อย่างมากมาย จนเหลือเผื่อแผ่
ไปยังคนแวดล้อมใกล้เคียง เช่น
ช่างก่อสร้าง และคนงานที่
ทำงานในสวนต่างๆ คนอีกด้วย
ข้าพเจ้าเห็นแล้ว อุดปลื้มใจไม่ได้
ในการให้ที่ไม่เจาะจงแก่บุคคล
ใดบุคคลหนึ่งโดยเฉพาะ แต่เป็น
การให้อย่างแท้จริง อาหารอร่อย
ทุกอย่างเลยครับ ข้าพเจ้าชอบ
ข้าวต้มที่ใส่เห็ดมากมาย ทำให้
รู้สึกว่าการทานแล้วมีความสุขดี(จึง
ฉลองศรัทธาท่านไปหลายชาม)
ผัดไทยก็อร่อยมากครับ แต่งโมที่
หวานอร่อยจริงๆ ที่สำคัญมา

สวนผึ้งแล้วไม่ได้ทานสับปะรดสวนผึ้ง เสียทีที่มาแน่นอน เพราะสับปะรดสวนผึ้ง ทั้ง
หวาน หอม อมเปรี้ยวนิดๆ กลมกล่อมมากครับ ความวิจิตรของจิตทำให้ข้าพเจ้าคิด
เอาเองว่า คำว่าสับปะรดนี้น่าจะมาจากคำว่า สรรพพร อาจเพราะความที่มีหลายรส
(สรรพพร) ทำให้เป็นผลไม้ยอดนิยมของคนทั่วโลก เมื่อเรียกไปมาจึงเพี้ยนเป็น
สับปะรด ซึ่งได้เรียนถามคุณค่านั่น ท่านตอบว่า ก็อาจเป็นได้ น่าคิดว่า แม้ชื่อเรียก
สิ่งต่างๆ ยังเพี้ยนไปได้ แต่ความเข้าใจพระธรรมที่ถูกต้องเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งของชีวิต

ที่ไม่อาจให้ผิดเพี้ยนจากความจริงที่ทรงแสดงไว้ โดยไม่ระมัดระวังพิจารณาและตรวจสอบให้รอบคอบ ให้ถูกต้อง อันจะทำให้เป็นความเห็นผิดซึ่งจะเป็นอันตรายอย่างยิ่งต่อความเข้าใจพระธรรม ดังท่านจะได้พิจารณาในข้อความที่ท่านอาจารย์ ได้กล่าวไว้ อย่างละเอียดลึกซึ้ง ซึ่งจะได้นำลงให้ท่านได้พิจารณาถัดไป อนึ่ง สรรพพรนี้ ขากลับยังได้แวะซื้อกลับมารับประทานที่บ้านด้วย แต่ไม่ได้จ่ายสตางค์เองเพราะคุณวรรณี เธอซึ่งจ่ายแทนทุกคน แบบซื้อเหมาแจกทั้งคันรถรวมคนขับด้วยครับ

กุศลเจตนาประการหนึ่ง ที่ศิษย์ของท่านอาจารย์ทุกคน จัดสนทนาธรรมในที่ต่างๆ โดยเลือกสรรสถานที่ที่มีความสะดวกสบาย สวยงาม อากาศดี เพื่อหวังให้ท่านอาจารย์ได้มีสถานที่เดินออกกำลัง และได้พักผ่อนเพื่อสุขภาพที่ดีของท่าน ด้วยเห็นว่าท่านตรากตรำเผยแผ่พระธรรมอย่างไม่รู้เหน็ดเหนื่อยมาอย่างยาวนานมาก เพื่อให้ทุกคน ได้เข้าใจพระธรรมของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างถูกต้อง ท่านเกิดมาเพื่อให้โดยแท้ถึงเพียงนี้ การได้เห็นท่านแข็งแรง สดใส จึงเป็นความสุขของทุกๆ คน ที่ได้เห็นภาพเช่นว่านี้จริงๆ ครับ

ดูก่อนมิททุกขั้หลาย เรากล่าวว่าบุคคลอื่นจะมีอุปการะมากแก่บุคคล (ศิษย์) นี้ ยิ่งกว่าบุคคล ๓ นี้ไม่มี อนึ่ง เรากล่าวว่า บุคคล (ศิษย์) นี้ จะทำการสนองคุณแก่บุคคล (อาจารย์) ๓ นี้ไม่ได้ง่ายเลย แต่เพียงด้วย การกราบ ลูกรับ ทำอัญชลี สามิภิกรรม และ คอยให้จิวร บิณฑบาต เสนาสนะและยาแก้ไข้.

จบพหุการสูตรที่ ๔

พระสุตตันตปิฎก อังคุตตรนิกาย ติกนิบาต เล่ม ๑ ภาค ๓ หน้า ๗๘

“...ขณะที่เข้าใจความจริงย่อมเบิกบาน เบิกบานด้วยกุศล ด้วยปัญญาขณะนี้มีธรรม แต่ไม่ได้รู้ว่าเป็นธรรม เห็นมีจริง เป็นธรรม แต่ยึดถือว่าเป็น "เรา" ที่เห็น ที่ได้ยิน หากแต่ว่าเมื่ออบรมปัญญาขั้นการฟังจนเริ่มเข้าใจว่าเป็นธรรม แม้ขั้นการฟัง ก็อาจหาญ ว่าจริงและเบิกบาน ด้วยความเข้าใจว่าเป็นธรรม และเบิกบานที่จะศึกษา ฟังพระธรรมต่อไป เพื่อเข้าใจตัวจริงของธรรมที่มีในขณะนี้ว่า เป็นธรรมจริงๆ และเมื่อปัญญารู้ลักษณะของธรรมจริงๆ ที่ปรากฏในขณะนี้ ย่อมเบิกบาน ปิติ โสมนัส เพราะรู้ความจริง

ความจริงไม่หลอกใคร แต่มีจริงขณะนี้

เมื่อรู้ตัวจริง จึงเบิกบาน เพราะเกิดจาก "ปัญญา" นั้นเอง”

(คัดจากกระดาน ธรรมทัศนะ)

เนื่องจากการสนทนาธรรมในครั้งนี้ มีถึงสามวัน ภาพและข้อความการสนทนา อาจยาวไปบ้าง แต่ด้วยเป็นเจตนาของข้าพเจ้าแต่แรก ที่จะทำกระทู้ประเภทนี้ขึ้น ซึ่ง นอกจากจะเป็นการบันทึกกิจกรรมการสนทนาธรรมแต่ละครั้งไว้โดยย่อแล้ว การอ่าน และพิจารณาข้อความ โดยละเอียด ซ้ำแล้วซ้ำอีก เพื่อความเข้าใจขึ้นในธรรม เป็น จุดประสงค์และประโยชน์อันสำคัญยิ่ง ที่ทุกบุคคลที่เห็นประโยชน์พึงได้รับ ครั้นนี้ มี หัวข้อสนทนาที่ไพเราะ ลึกซึ้ง หลายหัวข้อ ข้าพเจ้าใคร่ขอยกมาเพียงบางส่วนดังนี้

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ

ท่านอาจารย์ :

เวลาได้ยินคำไหนแล้ว อย่าพอใจ เพียง "ซื่อ" อยากถึงนิพพาน
มั๊ยคะ? ยังไม่รู้จักนิพพาน แต่อยากถึงนิพพาน เป็นปัญญา หรือ
ความไม่รู้? พระธรรม ไม่ได้สอนให้ไม่รู้ แต่ว่าทรงสอนให้มีความ
เข้าใจถูก แม้เพียงเล็กน้อย สะสมความเข้าใจนั้น ถูกต้องยิ่งขึ้น
แล้วก็ไม่เปลี่ยนแปลงด้วย เมื่อเป็น "ความจริงถึงที่สุด" แล้ว
เปลี่ยนแปลงไม่ได้ จึงใช้คำว่า "ปรมัตถธรรม" "แข็ง" อยู่ที่ไหน
เปลี่ยนเป็น "เย็น" ได้มั๊ยคะ? เกิดขึ้นเป็นแข็ง ก็ต้องเป็นแข็ง ในป่า
มีแข็งมั๊ย? เราใช้คำว่าดินแข็งมั๊ย? ต้นไม้แข็งมั๊ย? โต๊ะเก้าอี้แข็ง
มั๊ย "ลักษณะ" จริงๆ คือแข็ง ไม่ว่ารูปร่างสัณฐานจะเป็นอย่างไรก็
ตาม จะกระทบสัมผัสรูปร่างเมื่อไหร่ นั่นเป็นแต่เพียงรูปร่างสิ่งที่
ปรากฏให้ "เห็น" ทางตา โดยแข็งไม่ได้ปรากฏทางตา แต่กระทบ
สัมผัสเมื่อไหร่ "แข็ง" ปรากฏ...เป็นของใครหรือเปล่า?...เปลี่ยน
แข็งได้ไหม? ที่ตัวมีแข็งมั๊ยคะ? แข็งนั้น "เป็นเรา" หรือเปล่า?
"เป็นของเรา" หรือเปล่า?

...เริ่มมีความเข้าใจที่ถูกต้องว่า หลง
ยึดถือธรรมะ ซึ่งเกิดเพราะเหตุปัจจัย
ว่าเป็นเรา และ ของเรา แต่ความจริง
เกิดและดับไป โดยไม่ปรากฏเลย
จนกว่าจะถึงวาระสุดท้าย รูปแข็งที่ไม่
มีจิตนั้น เป็นของใคร? ก็จะเป็นของ
ใครไม่ได้ แต่ไม่ใช่เฉพาะเวลานั้น แม้
เดี๋ยวนี้ "แข็งนั้น" ก็ไม่ใช่ของใคร นี่คือ
การศึกษา เพื่อที่จะให้มีความเข้าใจ
จริงๆ เพื่อละ "ความไม่รู้" และการ
ยึดถือสภาพธรรมะ ด้วยความเห็นผิด
ว่า "เป็นเรา" หรือว่า "เป็นของเรา"...

... การศึกษาธรรมะ ไม่ใช่เพื่ออย่าง
อื่นเลย เพื่อเข้าใจถูก ตามความเป็น
จริง ของสภาพธรรมะ (ซึ่งมีจริงๆ)
เพื่อลากสักการะหรือเปล่า? เพื่อยศ
เพื่อสรรเสริญ ไม่ใช่เลยทั้งหมด แต่
เพื่อ "ละ" ความไม่รู้ เพราะว่า กว่า
จะตาย ต้องไม่รู้มากกว่านี้อีกเยอะ ถ้า
ไม่ได้ศึกษาธรรมะให้เข้าใจขึ้น...

...นี่เพียง "ขั้นฟัง" ภาษาบาลี ใช้คำว่า "ปริยัติ" เพราะว่าการเข้าใจ พระธรรมมี ๓ ขั้น คือถ้าไม่มีการฟังเลย ไม่สามารถที่จะ "คิดเอง" ได้ แต่เมื่อฟัง แล้วไตร่ตรอง "ปริยัติ" คือ ความรอบรู้ ในธรรมะที่ได้ฟัง ไม่ใช่ไปจำคำ จำภาษา จิตมีเท่าไร เจตสิกเกิดกับจิตนี้เท่าไร แต่ไม่รู้เลยว่า...เดี๋ยวนี้...เป็นธรรมะอะไร? หลากหลาย

มาก เป็นแต่ละธรรมะ ซึ่งเกิดขึ้นชั่วคราว แล้วก็ดับไป เพราะฉะนั้น การศึกษาธรรมะในอดีตกาล เวลาที่มีผู้ไปเฝ้า พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้ตรัสกับเขาเลย จิตมีที่ประเภท มีเจตสิกเท่าไร แต่พูดถึงสิ่งที่กำลังมีในขณะนั้นว่า เป็นสิ่งที่มีจริงๆ เกิดขึ้นได้อย่างไร? แล้วก็ดับอย่างไร? เข้าใจผิดยึดถือสภาพนั้นๆ ว่า "เป็นเรา" มานานแสนนานแค่ไหน ก็คือ ศึกษาธรรมะ ให้เข้าใจสิ่งที่กำลังปรากฏได้ทันที ไม่ต้องไปรอฟิลิกหนังสือ หรือตำราอะไรเลย เพราะว่าเข้าไปในเมื่อสภาพธรรมะขณะนี้กำลังปรากฏอยู่แล้ว บางคนก็คิดจะไปทำอย่างอื่น เพื่อที่จะเข้าใจธรรมะ เป็นไปได้ยังไงคะ? เพียงปรากฏ (อยู่ในขณะนี้) ยังไม่รู้เลย แล้วจะไปทำอย่างอื่นโดยที่สิ่งที่ยึด ก็เกิดแล้วดับแล้ว โดยไม่รู้ แล้วจะมีวันรู้สิ่งที่เกิดตามเหตุตามปัจจัยตามความเป็นจริงได้อย่างไร...

อาจารย์อรรณพ : กราบเรียนขอโอกาสท่านอาจารย์ได้อธิบายนะครับ ท่านอาจารย์ได้กล่าวถึง "โลก" ว่า คือ อะไร แล้วท่านอาจารย์ก็ได้กล่าวถึง "ตระหนี่" "ความตระหนี่" โดยเฉพาะ "ความตระหนี่อย่างยิ่ง" ก็คือ ตระหนี่ ที่จะไม่ละความเป็นเราเป็นตัวตน ก็ระลึกถึงพระพุทธพจน์ที่พระองค์ท่านทรงแสดงไว้ ขอกราบเรียนให้ท่านอาจารย์อนุเคราะห์อธิบายครับ ท่านแสดงว่า "โลก ไม่ปรากฏเพราะความตระหนี่" นี่นะครับท่านอาจารย์ เป็นความตระหนี่อย่างยิ่ง

- ท่านอาจารย์ : ใครกำลังนั่งอยู่ข้างๆ ดิฉันคะ?
- อาจารย์อรรณพ : ข้างขวาคือผม ข้างซ้ายก็คือ อาจารย์ธีรพันธ์ ครับ
- ท่านอาจารย์ : ค่ะ เป็นคุณอรรณพ?
- อาจารย์อรรณพ : ครับ
- ท่านอาจารย์ : ไม่ใช่เป็นธรรมะ?
- อาจารย์อรรณพ : ครับ
- ท่านอาจารย์ : ตระหนี่ความเป็นคุณอรรณพมั๊ยคะ? ยังเป็นคุณอรรณพอยู่
- อาจารย์อรรณพ : ขณะนั้น ก็มีความยึดนะครับ อีกคำถามหนึ่งครับ ท่านอาจารย์
ความยึดว่าเป็นเรา กับ ความตระหนี่ ที่จะไม่ละความเป็นเรา
ต่างกันยังไงครับ?
- ท่านอาจารย์ : ค่ะ พอเป็นเรา หรือ ของเรา...หวงไหม?...ให้คนอื่นได้ไหม?...
- อาจารย์อรรณพ : ถ้ายึดว่าเป็นเรา ก็คือด้วยความยึดถือ
- ท่านอาจารย์ : อะไรที่ให้เสีย เพราะไม่หวง ไซ้ไหม? แต่ถ้ายังเป็นของเรา
ที่พอใจ...ยึดมั่น...จะให้ไหม?
- อาจารย์อรรณพ : เพราะฉะนั้น "โลก" ไม่ปรากฏ เพราะความตระหนี่
- ท่านอาจารย์ : "เป็นเรา"
- อาจารย์อรรณพ : เพราะความเป็นเรา ที่ยึดเอาไว้
- ท่านอาจารย์ : ค่ะ
- อาจารย์อรรณพ : แล้วยังหวง ที่จะละความเป็นเรา
- ท่านอาจารย์ : ค่ะ ทั้งๆ ที่บอกว่า "ไม่มีเรา" เห็นก็เป็นธรรมะ เกิดแล้วดับ
บอกไปเถอะ ก็ยังเป็นเรา

- อาจารย์อรรณพ : จึ่งไม่รู้จักความจริงแท้ที่สุด
- ท่านอาจารย์ : "เพราะยังเป็นเรา" ต่อเมื่อไหร่ ค่อยๆ เข้าใจ ค่อยๆ คลายความ
ตระหนี่ ยึดมั่น ที่จะหวนความเป็นเราไว้ ให้หมดสิ้นไป
- อาจารย์อรรณพ : ท่านอาจารย์ครับ ความเป็นเรานี้ ทำไมต้องหวน?
- ท่านอาจารย์ : เอาคุณอรรณพไปตี (หัวเราะ) ไปฆ่า ไปเผา
- อาจารย์อรรณพ : ก็คงจะไม่ยอม
- ท่านอาจารย์ : ค่ะ ตระหนี่ หรือเปล่า? แต่ต้องได้ไหม? ใส่โซ่ ใส่ตรวน
- อาจารย์อรรณพ : ไม่พอใจ
- ท่านอาจารย์ : ค่ะ

อาจารย์อรรณพ : เพราะฉะนั้น เป็นความตระหนี่ ที่ละเอียด ที่แทบจะไม่เห็นครับ

ท่านอาจารย์ "ปรมมัจฉริยะ" แปลเป็นไทย คือ ตระหนี่อย่างยิ่ง

ท่านอาจารย์ : ค่ะ โดยมาก จะคิดถึงของ อย่างเศรษฐกิจ ร่ำรวยมหาศาล แต่ก็ไม่ได้ยอมใช้ทั้งทรัพย์สิน เงินทอง ตระหนี่ที่สุด ใช้คำว่า ปรมะ ได้ "ปรมตระหนี่" แต่ ลึกซึ้งยิ่งกว่านั้น ยิ่งกว่าของ ที่ตระหนี่แสนตระหนี่ก็ถึงความ "เป็นเรา"

อาจารย์อรรณพ : ครับ เพราะฉะนั้น ยากจริงๆ ถ้าไม่ได้ฟังพระธรรม นี่ก็เรียกว่าหมดโอกาส เลยนะครับ แม้ฟังอยู่อย่างนี้ ก็ยังมีความยึดถือว่า เป็นเรา ยังมีความหวง ที่จะละความยึดถือ ว่าเป็นเรา ซ้อนเข้าไปอีก ท่านอาจารย์ครับ อาจจะถามเลยไปสักนิดหนึ่ง แต่เพื่อที่จะเข้าใจสภาพอกุศลธรรมเหล่านี้ ทั้งความยึดถือ ก็อย่างหนึ่ง ว่าเป็นเรา และ ทั้งความตระหนี่ คือ ความหวงแหนในความเป็นเรานี้อย่างหนึ่ง อย่างพระโสดาบัน ท่านดับความตระหนี่ได้ ท่านก็ต้องดับความตระหนี่ ที่เป็นเราได้ แต่ท่านก็ยังมีความยึดถือ ติดข้องจะต่างอย่างไรครับ ท่านอาจารย์ครับ

- ท่านอาจารย์ ค่ะ ไม่ใช่ด้วยความเห็นผิด เพราะขณะนี้ ตระหนี่ความเห็นผิดไว้
ด้วยใช่ไหม? ที่เป็นคุณอรรณพนี้ เห็นถูก หรือ เห็นผิด?
- อาจารย์อรรณพ ถ้ายังเห็นว่า เป็นคนจริงๆ ก็ต้องเห็นผิดครับ
- ท่านอาจารย์ ค่ะ แล้วบางคน ก็ไม่อยากจะฟังธรรมะเลย "กลัว" กลัวหมด
กิเลส
- อาจารย์อรรณพ หวังความเป็นตัวตนหรือครับ ท่านอาจารย์ครับ?

ท่านอาจารย์ :

หวงกิเลสด้วย กลัวหมด กลัวหมดกิเลส (หัวเราะ) จะอยู่ได้อย่างไรในโลกนี้ ด้วยความไม่ติดข้องเลย ในรูป ในเสียง ในกลิ่น ในรส ในโณภูมิจึงพะ กลัว...แม้อย่างนั้น...ว่าชีวิตเนี่ย มีความสุข เพราะเห็น เพราะได้ยิน เพราะได้กลิ่นเพราะลิ้มรส เพราะรู้สิ่งที่กระทบสัมผัส เรื่องราวต่างๆ ของสิ่งต่างๆ เหล่านี้แล้วจะไม่มีสิ่งเหล่านี้ให้ติด ถึงแม้มี ก็ไม่ติด เขาบอกว่า จะเอาความสุขมาจากไหน? ไม่เห็นความสุข ที่ละได้ จากการพ้นจากความ "เป็นทาส"

ไม่ได้รู้ตัวเลยว่า เป็นทาสของโลภะ โภภะเป็นนาย ตั้งแต่เข้ามาเลยหรือเปล่าคะ? ตื่นมา ก็ค้นหารูป ใครบ้างไม่ค้นหารูป? แปรงสีพินอยู่ไหน? หารูปหรือเปล่า? ยาสีพิน เสือกี่ตัว? เกลืออยู่ไหน? น้ำตาลอยู่ไหน? พอถึงเวลาอาหาร อยู่ไหน? ค้นหา "รูป" ไปหมด

อาจารย์อรรณพ : เป็นความลึกซึ้งจริงๆ นะครับ "โลก" ก็คือ สภาพธรรมะที่ปรากฏ เกิดดับขณะนี้ แม้เป็นสภาพธรรมะ ที่เกิดขึ้นตามเหตุ ตามปัจจัย แล้วก็ดับไป แต่ไม่ปรากฏความเป็นจริง ไม่เผย "ลักษณะ" ความเป็นจริงนั้น ให้เห็นตามความเป็นจริงได้ เพราะว่า มีความหวงแหน ในความเป็นเรา เพราะว่า ทันทีที่เห็นสิ่งที่ปรากฏทางตา ก็ยึดแล้ว ว่าเป็นสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แล้วก็ "หวง" ในความที่จะคลาย ในความยึดถือ สิ่งนั้น เพราะยังพอใจ แล้วก็ยังมีความหวงแหน เข้าเข้าไปอีก...ความตระหนี่ที่ละเอียดยิ่ง ก็คือ ความตระหนี่ ความ เป็นเรา...เพราะฉะนั้น ถ้ายังเป็นความตระหนี่ ตระหนี่ในความ

เป็นเรา ก็ไม่มีโอกาส ที่สภาพธรรมะจะปรากฏ เปิดเผยลักษณะ
ให้เห็นได้ ก็ต้องค่อยๆ ฟังพระธรรมไป ซึ่งก็ต้องอาศัยเวลาจริงๆ
ที่จะค่อยๆ ค่อยๆ ไปบ้างครับท่านอาจารย์

ท่านอาจารย์

คะ มีใครชอบเป็นทาส บ้างมั๊ยคะ? มี "นาย" ถูก "นาย" ใช้ตั้งแต่
เช้า รู้ตัวหรือเปล่า? ว่ามี "นาย" แล้วแต่นายจะต้องการอะไร หา
ให้หมด ไม่พ้นจากความเป็นทาสของ "โลภะ" ภาษาบาลี ใช้คำ

ว่าอะไรคะ คุณค้ำปิ่น..."ต้นหาทาโส"... ต้นหา เป็นอีกคำหนึ่งของโลกะ เพราะว่า ความติดข้องมีหลายลักษณะ ก็มีชื่อมากมายหลายอย่าง เวลาที่เพลิดเพลิน สนุกสนาน เป็น "ลักษณะ" หนึ่งของโลกะ ใช้คำว่า "นันทิ" หรือ "ราคะ" เพราะฉะนั้น มีหลายระดับ ก็แสดงลักษณะของสภาพธรรมะ ที่ติดข้องทั้งนั้น

อยากเป็นทาสต่อไปหรือเปล่าคะ? รู้ตัวหรือเปล่าว่าเป็นทาส? มีเจ้านายคะ เจ้านายนี้ ไม่ใช่ชาติเดียวณะคะ ทุกชาติ เป็นเจ้านายมาหมด ทุกวัน ก็ยังเป็นทาสต่อไป แล้วจะพ้นจากความเป็นทาสได้อย่างไร? ถ้าไม่มี "ปัญญา" เพราะฉะนั้น จะพ้นจากโลกะจริงๆ ซึ่งเป็นสมุทัยสัจจ์ เวลาที่กล่าวถึง อริยสัจจ์ แม้แต่ในตำราเรียน ก็กล่าวถึงอริยสัจจ์ ทุกขอริยสัจจ์ สภาพที่เป็นทุกข์ เป็นสัจจะ เป็นความจริง ของผู้ที่ได้ประจักษ์แจ้งทุกข์นั้น ซึ่งหมายความว่า การเกิดดับ ไม่ใช่ทุกข์ทางกาย หรือทุกข์ทางใจเท่านั้น

...เพราะเหตุว่า ทุกสิ่งทุกอย่าง เกิดแล้ว ไม่ยังยืนเลย ทุกข์กายก็ดับ ทุกข์ใจก็ดับ ถึงไม่ใช่ทุกข์กายทุกข์ใจก็ดับ รวมความว่าสภาพธรรมะทั้งหมด ที่เกิด แล้วดับ เป็นทุกข์ ในที่นี้หมายความว่า ไม่น่าติดข้องเพราะอะไร? ปรากฏนิดเดียว แล้วหายไป แล้วไม่กลับมาอีกเลย มีแต่ความจำ เหมือนความฝัน เมื่อต้องการสิ่งที่ไม่ใช่ เพราะหมดแล้ว...

...เพราะฉะนั้น พระธรรม ก็ทำให้สามารถที่จะเข้าใจความจริง
ละเอียดขึ้นที่จะรู้ว่า ตามความเป็นจริงแล้ว กว่าที่จะพ้นจากความ
เป็นทาสโดยสิ้นเชิง ก็ต้องเพราะปัญญา แม้เพียงในขณะที่ฟัง
เพื่อที่จะเข้าใจถูก เห็นถูก ว่าไม่เป็นทาสของความเห็นผิด คำ
สอนผิด ที่ไม่ทำให้เกิด "ปัญญา" ความรู้ถูก เห็นถูก ในลักษณะ
ของสภาวะธรรม ที่มีจริงที่กำลังปรากฏ แค่นี้ พ้นยากไหม? ที่จะรู้
ว่า สิ่งใดถูก สิ่งใดผิด แล้วก็ไม่ใช่เป็นทาส ของความพอใจ ที่จะมี
ความเห็นผิดนั้นอีก...

...บางคน ไม่ได้เลยละ รู้ว่าผิด ก็ยังพอใจ เพื่อนฝูง พวกพ้อง หมู่นะ ครู อาจารย์ ไม่ใช่เป็นผู้ที่ "ตรง" ต่อธรรมะ แต่ว่า ผู้ที่ตรงทุกคำที่ได้ยิน สะสมความถูกต้อง ความตรงจึงสามารถที่จะพ้นจากความเป็น "ทาส" คือ ความไม่ตรง และ ความเห็นผิดเพราะความติดข้อง ในความเห็นผิดนั้น เพราะฉะนั้น กว่าจะพ้นความเป็นทาสได้หมดสิ้นจริงๆ ก็ต้องตามลำดับ แม้ในขั้น "การฟัง" พอได้ฟัง สิ่งที่ถูกต้อง กับ สิ่งที่ไม่ถูกต้อง ต่างกันไหม? มีความปลาบปลื้ม ไหม? ที่มีโอกาสจะได้เข้าใจถูก ในสิ่งที่ถูกต้อง พ้นจากความเห็นผิด ที่เคยเข้าใจผิด นี่ละ พ้นมาได้แค่นี้ ยังไม่ถึงไหน แต่เรียกว่า พ้นแล้ว ค่อยเป็นอิสระ พ้นจากการที่จะเห็นผิด ซึ่งยากมาก เพราะเหตุว่า ธรรมะ เป็น ธรรมะ ไม่มีใครสามารถที่จะไปเปลี่ยนแปลง ความไม่รู้ และ ความเห็นผิด...

...เพราะไม่ได้ฟัง พระสัทธรรม หรือ ไม่ได้ฟังคำสอน ของพระ
อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า "คิดเอง" ต้องผิดแน่ มีใคร? ที่คิดอย่าง
นี้? อย่างพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้บ้างคะ? โดยไม่มีการ "ฟัง"...

...เพราะฉะนั้น จะพ้นจากการเป็นทาส ของคำสอนที่ไม่ใช่คำ
สอน ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็โดยการที่มีความเห็นถูกเกิดขึ้น
จะรู้เลยคะ พ้นจากความเป็นทาส ซึ่งตอนที่ยังไม่พ้น ไม่รู้เลย
ว่ากำลังเป็นทาสอยู่ ต่อพ้นเมื่อไหร่ ก็จรรู้ว่า พ้นมาแค่นี้ ต้องฟัง
ต่อไปอีกจนกว่าจะ "พ้น" จริงๆ...

กราบอนุโมทนาในกุศลทุกประการของท่านเจ้าของบ้าน พันตรีหญิง ศิริลักษณ์ มิ่งโมพี และ คุณพ่อคุณแม่ที่ได้ให้โอกาสอันพิเศษ พังพระธรรมเพื่อการสะสมปัญญา จากความเข้าใจพระธรรมในสถานที่สวยงาม สะดวกสบาย เป็นการให้ที่ยิ่งใหญ่ เหนือ การให้ทั้งปวงในโลก

กราบทำบุญขอบคุณท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาท่านวิทยากรทุกท่าน
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกๆ ท่านด้วยครับ

